манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - ЖЕНА МИРОНОСИЦА
Мк. 15, 43 - 16, 8, зч. 69.
Дап. 6, 1 - 7, зач. 16,
свети свешт.муч. Артемон Лаодикијски
св. праведне Марта и Марија, сестре Лазареве
св. благоверна царица Тамара Грузијска

протојереј Александар Шаргунов

ПРОПОВЕД НА НЕДЕЉУ ЖЕНА-МИРОНОСИЦА

Христос Воскресе! Многи мисле да би било добро, када би Црква постала више динамична и више савремена. Но, живот оних који чине славу Цркве, говори о другоме. Сва наша достигнућа су краткотрајна без љубави Христове, која је једино јача од смрти, и која у нама рађа жељу да одговоримо на ову љубав нашом љубављу до смрти. Само Бог спашава - не спашавамо ми, већ Бог. Бог нас спашава Својом љубављу, крстом. Када је Христос јавио своју љубав до краја, када се чинило да је срушено све и умрла свака нада, свети Јосиф Ариматејски и Никодим су одједном увидели ову од свих одбачену, поругану, распету љубав и заборавивши све пређашње страхове, отворено исповедили себе Његовим ученицима и пошли храбро ка Пилату да измоле тело Христово ради погребења. Приђите, прославимо са приснопамјатним Јосифом и свете жене мироносице, које су за све време Спаситељеве проповеди, служиле Њему - учећи се од Њега једнојјединој заповести о љубави, о којој нису имале никаквог појма у своме пређашњем, праведном или грешном животу. Истовремено када су се апостоли разбежали, бојећи се да поделе судбину свога Учитеља; и Петар заклињући се на верност до смрти, три пута Га се одрекао, женемироносице су одважно ишле за Њим на Голготу, и стајале су код крста до самог Његовог погребења - гледајући гдје Га полагаху. У љубави нема страха, већ савршена љубав изгони страх; и тек што је минуо дан суботњег покоја, оне купише аромате и још пре изласка сунца пожурише на гроб да Га помажу благовонијем.

У трећу недељу по Васкрсу, ми поново слушамо на вечерњој ликујући пасхални канон и жалосне стихове погребења Велике Суботе. Ова жалост не умањује нашу радост, већ обратно, продубљује је. Што већа љубав, то већа жалост за светом који лежи у злу. Што већа жалост за Христом у овом свету, где се понекад може показати, да Њему на земљи

email: manastirmaine@gmail.com
интернет прзентација: podmaine.weebly.com

нема места, то већа радост. И жалећи за Господом, као Јосиф Ариматејски и Никодим, као свете женемироносице, показују се достојним оне прве љубави, о којој говори Откровење, и први се радују о Васкрсу. Крст је неодвојив од радости, јер прићје крстом радост читавоме свету. Спасити свет - не значи дати му срећу - привидну и варљиву, која неретко у себи крије почетак жалости. Спасити свет - значи дати му смисао страдања и радости, коју му нико не може одузети.

У недељу жена-мироносица ми размишљамо о високом призвању жена-хришћанки у Цркви. Колико је било светих жена у читавој историји Цркве! Колико их је било у Светој Русији за десет векова хришћанства! Какав су подвиг оне пројавиле у недавним годинама гоњења! Сетимо се бар осн器ватељке Марто-Маријине обитељи у Москви, велике кнегиње Јелисавете Фјодоровне. После погибије мужа, она већ славна због своје добротворне делатности, решила је да до краја посвети свој живот служењу Богу и људима. За њу је била једина радост у свету: приопштавати се Господу и друге приводити Њему. Од својих средстава она је основала обитељ милосрђа, која је по уставу подсећала на манастир, где је водила заједно са другим сестрама аскетски живот подвижнице.

Господ је призвао матушку Јелисавету последњем искушењу, одмах после страсних дана и светлог Васкрсења. На трећи дан после Пасхе, после Литургије коју је одслужио Патријарх Тихон, она је била ухапшена и убрзо прогнана на Урал. Ноћу 18. јула, када су звероподобни људи приступили да би је бацили у рударску шахту, она је произнела највишу молитву љубави, понављајући речи Спаситељеве на крсту: "Господе, опрости им, јер не знају шта чине!" Остаци многострадалне настојатељке Марто-Маријине обитељи милосрђа током времена су упућене у Јерусалим, у храм свете Марије Магдалене у Гетсиманији. Пре неколико година, при отварању гробнице показало се да су њене мошти нетљене, просторија у којој су се налазиле испунила се, по речима очевидаца, силним мирисом као од меда и јасмина. Ето тајне љубави према свету преподобномученице велике кнегиње Јелисавете, љубави светих жена-мироносица.

Што се више хришћани разликују од света, тим више имају могућности да преображавају овај свет. И што се више сливамо са светом, тиме му постајемо бескориснији. И нас, данас Господ шаље онима који страдају, незнајућим о Њему људима, управо због тога да би они имали живота у изобиљу. Ми ово не можемо остварити уподобљујући се онима које хоћемо да просветимо; то би било више, него грешка. Јеванђеље је апсолутно супротно свету, и чак најбољи пориви и најнадахнутија достигнућа човечанства без Бога, ма колико она била привлачна, не дају нам да заборавимо да је центар на-

шег живота - на другој страни. У нашој земљи се поново оснивају на десетине братстава и сестринстава, и трудове самопожртвованих жена прима Господ:" Све што сте учинили другоме, то сте учинили Мени". Но, главно што смо дужни да схватимо и научимо из живота светих је: "Ако раздам све имање своје, и тело моје дам да се сажеже, а љубави немам - ништа сам.". Овде је једини одговор на питање, шта омета Цркву да јави пуноћу својег милосрђа и зашто друго крштење Русије не може исцелити болести народа.

да понекад својом храброшћу спасу храмове од уништења, у време хрушчевљевских гоњења - од затварања, а сада херојским напорима оне се пробијају до њиховог враћања Цркви и подизања из рушевина. Читавим бићем својим, жене осећају да је овде - живота дубина, и ништа их не може зауставити. Када се рушило све, чинило се понекад да једино беле мараме, по речи стихотворца, држе храмова сводове. И сада можда, због тога ми видимо у нашим храмовима и мушкарце, који су по речи апостола, житијем жена без речи

> "Морамо се борити за сврху у животу. Борити се против страсти - значи борити се за смисао живота. А сврха овога живота јесте будући живот! Не можеш досегнути будући радосни живот, ако се не бориш са страстима и ако се не бориш за љубав према ближњима, жртвујући се за друге из љубави. Ту је смисао крста: носити крст, живети свој живот као крстоносац, тако да будеш способан да се жртвујеш за друге. само хришћанство може дати смисао животу!"
>
> отац Димитрије Станилоје

придобијени били. Наше Марте и Марије труде се овде, и равноапостолно је то служење - пјеније, иконописање у поново отвореним светилиштима, предавања у недељним школама. Но, за њих је велика радост и припремање трпезе за све, као за Самога Господа - посетившег дом својих пријатеља у Витанији, и за њих је част - како каже преп. Серафим Саровски - у храму под крпом потирати, дотичући се тако дворова Господњих.

Ми знамо за чудесну улогу, које су играле жене у нашој Цркви последњих деценија. Може се рећи, да у значајном степену Црква дугује своје постојање женама, њиховој верности Господу, њиховом служењу Телу Христовом. Мученице и дјеве, жене и мајке, а такође и удове, монахиње и мирјанке, - оне не дају да се прекине живи источник вере. Са снагом уистину пророчком, оне напомињу о дугу у односу на свештенике и епископе, чак ако се ови понекад показују и недостојним, не остављајући их у прогонству и гоњенима, и садашњим невољама. У стаљинским годинама терора, њима је успевало

У Јеванђељу по Луци, које се чита на јутрењу Богородичиних празника, Господ одобрава Марији што је оставила све, да би се посветила главно-

ме: слушању Речи Божије, ради чијег благовешћења, апостоли у своје време остављају "служење код столова". Најглавније служење је скривено и ћутљиво. И женски дар - продирати у свет, као што нико други то не може, без компромиса са светом. У среду Страсне седмице, у многе грехе пала жена, пред лицем читаве Цркве савршава пророчко помазивање погребења Господа, и власима косе отире ноге Његове. И у овоме се може видети, како је рекао један свештеник, посвећивање на женско служење: пророштво и састрадавање, и додајмо: целомудрије и милосрђе. Марија је учинила оно, што је само она могла учинити - оно, што се односи на служење жена, и то треба да се продужи у читавом свету, заједно са апостолском проповеди блаженстава. Сећање на овај састрадални чин трајаће увек, по речи Спаситељевој, и свуда где се проповеда Јеванђеље, као што је Тајна Вечера за свагда остала у памћењу по смиреној љубави, умивајућој ноге својих ученика. Два омивања су неодвојива, једно - пророчко, остављено првенствено женама; друго - свештеничко, остављено апостолима. Једно - са сузама састрадавања, друго - са водом тајанства. И читав дом, сва Црква до скончања века испуњава се благоуханијем ове верности и љубави према Господу, силним запахом "као од меда и јасмина".

Благодатни дар - бити женом, значи бити у највишем степену причасној милосрђу и целомудрију. У наша нечовечна времена, управо је женама дата харизма милосрђа и састрадавања, која треба да буде призната и остварена у Цркви, као истинско служење. И од жена зависи морална клима у друштву, целомудрије свих. Ако жена изгуби стид, онда је крај нације. Ко је ближи деци од жене, и породици, чијом се чуварком јавља пре свега жена? Ово је последња граница, губитком које се руши све. Сачувати данас породицу - спасити Русију, обновити Цркву.

По томе ће знати, да сте Моји ученици, ако будете имали љубав међу собом, - каже Господ. Како ће свет сазнати лик Христов, тамо где је љубав охладнела? Можда се толико људи окренуло од Цркве, зато што ми тако често не достижемо верност Христу, а не само због тога што су таму више заволели од светлости. Тако је лако, чак и када се осети једном пасхална благодат, остати без љубави у овом безљубавном, због умножавања безакоња, веку. Сви ми, који стојимо у светлости Васкрсења, дужни смо да испитујемо постојано себе у светлости љубави, коју нам је Господ јавио. Због тога што нас је Бог тако заволео и због тога што се Христос прославио на крсту, ми смо призвани да се научимо овој верности, да би нам се у пасхалној светлости открила светлост, која просвећује сваког човека који долази у свет.